

2

2006. FEBRUÁR

Szivarvány

A, A, A, A FARSANGI NAPOKBAN
LEGYÜNK MI IS VÍGABBAN.

Egyszer egy vándor eltévedt a zimankós téli erdőben. Mire az est leszállt, olyan hóvihar kerekedett, hogy az orra hegyéig sem látott. Sokáig bolyongott az erdőben, míg végül meglátott egy kunyhót. Bezörgetett, és szállást kért éjszakára. A háziak be is engedték, de csak egy feltétellel:

– Akkor maradhatsz itt, ha egész éjjel mesélsz nekünk – mondták neki.

A vándor beleegyezett a dologba. Hová is mehetett volna a sötét, hideg éjszakában, ekkora hóviharban? Igen ám, de nagyon álmos, fáradt volt. Hiába kerülgette őt az álom, a háziak köré ültek, és várták a mesét.

– Rendben van – mondta ravaszul a vándor –, mesélek, de ígérjétek meg, hogy mese közben nem kérdeztek semmit tőlem. Mert ha valaki félbeszakít, azonnal befejezem a me-

A VÁNDOR MESÉJE

Népmese

keresztül. Mentem, mendégéltem, de semmi különöset nem láttam. Egyszer felrepült előttem egy varjú. Csak néztem, néztem. A varjú meg csak repült, repült. Én csak néztem, néztem... – mesélt ásítózva a vándor.

– No, és aztán mi történt? – szolt közbe türelmetlenül a háziasszony. – Mondd már, olyan kíváncsi vagyok!

A furfangos vándor csak erre várt.

– Nem megmondtam, hogy ne szakítsatok félbe? Nem folytatom a mesét, mert beleszóltatok! – mondta, és rögtön lefeküdt a meleg kemencepadkára. Úgy aludt reggelig, mint a bunda.

TAMKÓ SIRATÓ KÁROLY

Mondjam még?

Volt egy dongó
meg egy légy!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

Volt egy molnár
meg egy pék!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

Volt egy asztal
meg egy szék!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

Volt egy kantár
meg egy fék!
Tovább is van,
mondjam még?
– Mondjad!

Ha neked ez nem elég,
öleld meg a kemencét!
Bumm!

TOMOS TÜNDE rajzai

Kiszámoló

Elszaladt a kemence
tele pogácsával,
utána a gazdaasszony,
hosszú piszkafával.
Sári, Mári, nem kell várni,
majd meglátjuk estére,
hogy fogsz vacsorázni!
Ide, bice, cibere,
neked mondom, menj ki te!

Cicuska, macuska,
mit főztél, Katuska?
Kevertem babocskát,
sütöttem pampuskát.
Ideraktam, odaraktam,
utoljára jól bekaptam.
Hamm, hamm!

Népi mondókák

BAK SÁRA rajzai

KÁNYÁDI SÁNDOR

Paszulyt főze a néni

Paszulyt főze a néni,
tüze nem akar égni.
Hiába szítja, fújja,
kialszik újra s újra.

Harangoznak már délre,
megjön a néni férje.
Panaszkodik a néni,
tüze nem akar égni.
Hiába szítja, fújja,
kialszik újra s újra.

Gondolkodik a bácsi,
mit lehetne csinálni?
Így nem fő meg az étel!
S ő is a földre térdel.

Most ketten, két tüdővel
viaskodnak a tűzzel.
Sír a nyers fa, és prüsszköl
a macska is a füsttől.

Töröm, töröm a mákot,
sütők neked kalácsot.
Ica tolla, motolla,
ülj csendesen...!
(a gyermek neve)

Süti, süti pogácsát
apjának, anyjának,
kedves kis bogarának.

Erre, kakas, erre, tyúk,
erre van a gyalogút.
Taréja, haréja,
ugorj a fazékba, zsupsz!

Népi mondókák

Számold meg, milyen sorrendben készül az almatorta.

TARBAY EDE

SÁRI, BIRI, BORBÁLA

Sári, Biri, Borbála
tormát viszen Tordára.

Délben sütnék pecsenyét,
s amíg rotyog,
fireg-forog
a kondérban az ebéd,
a tűz mellett
összeülnek,
asszonyt-embert
lecsepülnek,
a pecsenye odaég!

**Kösd össze a kalászt
azokkal az ételekkel,
amelyek búzából
készülnek.**

Mese a lyukról

Apa lyukakat ásott az udvaron. Kiásott egyet, aztán beletett egy követ. Így készült a kő-járda. De a kövek nem voltak elég simák, túl kiálltak a földből, ezért Apa gyakran kivette őket, ásott még egy kicsit, aztán újból visszatette. Addig igazította őket, amíg szépen be-

leilleszkedtek a lyukba. Barni is segített. A kis lapáttal lyukat ásott, aztán beletett egy jó nagy követ. Persze a kő nem fért bele a lyukba, ezért kivette, és a lyukat tovább nagyobbította. Aztán még tovább és még tovább.

„Ez már nem kőnek való – gondolta egy idő után. – Inkább garázs lesz a teherautóimnak!”

Tovább ásott, aztán beletette a teherautót, a billenőkocsit, a markológépet és a traktort. Mindegyik belefért, de Barni még tovább mélyítette a gödrt.

„Nem is garázs lesz, hanem alagút – gondolta Barni, és kivette az autókat. – Két sín pár lesz benne, egyiken fog menni az én mozdonyom, a másikon az Apáé.”

És tovább mélyítette a gödrt. Aztán már olyan mély lett, hogy nem lehetett látni az alját. Igaz, közben jól be is sötétedett.

Anya behívta Barnit vacsorázni, és azután lefektette. Barni a sötétben azon gondolkodott, hogy holnap megássa az alagutat egészen a vonatállomásig, és akkor el tud majd menni a mozdonnyal akármilyen messze. Ek-

kor kopogást hallott az ablak felől. Kimászott az ágyból, és az ablak mögött megpillantott egy kisfiút, aki levette a sapkáját, és integetett Barninak. Barni gyorsan kiment az udvarra.

– Szia, te itt laksz? – kérdezte a kisfiú, és közben levette a kabátját is.

– Igen. De te hogy kerülsz ide?

– Ástam egy nagy lyukat az udvarunkon, bemásztam, és itt lyukadtam ki.

– Nahát! És miért vagy nagykabátban? – kérdezte Barni.

– Mert nálunk tél van. Nálatok milyen meleg van...

– Nálunk nyár van – mondta Barni.

– És miért van ilyen sötét? Nálatok nem szokott sütni a nap?

– De igen, csak most éjszaka van.

– Nahát, ez érdekes – mondta a kisfiú. – Nálunk most épp süti a nap.

– Hát ez meg mi? – mutatott Barni egy szánkószerű valamire.

– Ez az én motoros szánom. Ezzel szoktam óvodába menni meg a barátaimhoz és bevásá-

rolni és mindenhova. Mert nálunk most mindenütt hó van. Mutassam meg, hogy megy?

– Igen! – mondta Barni.

Felültek a motoros szánra. A kisfiú beindította, és beszánguldottak a lyukba. Az út nem volt hosszú, és Barni nem félt a sötétben, mert a szánnak jó erős fényszórója volt. A túloldalon Barni egy nagy hóvár közepén találta magát.

– A barátaimmal építettem – mondta a kis-

fiú. – Van benne szángarázs, kilátótorony, és nézd csak, itt van egy titkos hógolyó-raktár is!

Barni elvett egy hógolyót a raktárból. Felmentek a kilátótoronyba. Nemcsak a kisfiú házat meg óvodáját, hanem még az óceánt is tisztán látták.

– Hát ez nagyon szép – mondta Barni.

– Tudod mit? Ne tömjük be az alagutat, és ha bármikor kedved van egy kis télhez, gyere át hozzám szánkózni vagy hógolyózni. A szüleid majd nem vesznek észre semmit, mert

amikor nálunk nappal van, nálatok éjszaka lesz, és ők úgyis alszanak.

– Jó! – mondta Barni. – És ha neked lesz kedved egy kis nyárhoz, átjöhetsz hozzám. El-mehetünk együtt fürödni, ehetünk dinnyét, vagy elutazhatunk Vásárhelyre Ika mamáék kertjébe! A szüleid úgysem tudják meg, mert nálatok olyankor épp éjszaka lesz!

Ez az ötlet mindkettőjüknek nagyon tetszett, de akkor Barni egy nagyot tüszentett.

– Hazaviszlek – mondta a kisfiú. – Biztos fázol így pizsamában!

Felültek a motoros szánra, átszáguldottak az alagúton, és megegyeztek, hogy másnap megint találkoznak. A kisfiú hazaindult, Barni pedig a hógolyót az ablakpárkányra tette, beosont a házba, és visszabújt a kiságyba.

Reggel nem sokáig tudta magában tartani a titkot, elkezdett mesélni Anyának.

– Anya, képzeld, az éjszaka itt járt egy kisfiú. Volt egy motoros szánkója. Ahol ő lakik, ott most tél van és hideg, és elvitt engem is, és egy nagyon szép hóvárat épített a barátaival és...

Barni látta, hogy Anya mosolyog, és nem nagyon hisz neki.

– Hoztam egy hógolyót is onnan, várj csak, megmutatom!

De a hógolyó helyén csak egy nedves foltot talált.

– Nem baj, ma éjjel hozok egy másikat, azt majd beteszem a hűtőszekrénybe, és akkor Anya is el fogja hinni – gondolta.

Kiment az udvarra, fogta a lapátját, és tovább ásta a lyukat.

Farsang van! Óvodában, iskolában áll a bál. Jó lenne, ha nemcsak a kanál és a habverő keríngőzne, hanem a ceruzátok is a papíron: íratok, rajzolatok nekünk, hadd lássuk, minek öltöztetek, hogy mulattatok a jelmezbálon. Addig is köszönjük leveleiteket, és türelmet kérünk tőletek, amíg sor kerül a ti rajzotok, írásotok közlésére is.

Bodor Boglárka, Csíkkarcfalva; **Ványolos Noémi**, Csíkszentgyörgy; **Papp Réka**, Nagyvárad; **Fetco Dávid**, Székelyhid; **Laczkó Csongor**, Gyergyóalfalu; **Kasza Sándor**, Csíkszereda; **Józsa Boglárka**, Kökös; **Tekeres Barbara**, Parajd; **Hajdó Zsombor**, Kovászna; **Péter Róbert**, Felsőboldogfalva; **Bordi Andrea**, Marosugra; **Bertalan Tímea**, Székelykeresztúr; **Chețan Anna**, Szászrégen; a **kézdiszentléleki** óvodások; a **gyergyószentmikósi** Fogarassy Mihály Iskola I. A osztálya; a **kovásznai** I. B; a **csíkménasági** II. osztály.

FIGYELJ!
JEGYEZD MEG!

Új telefonszámunk:
0264-418001

Új e-mail címünk:
napsugar@clicknet.ro

FORRÓ ÁGNES rajza

Színezd ki a macit, mielőtt a napocska felébresztené. Kik alszanak vele együtt?

Medvetánc

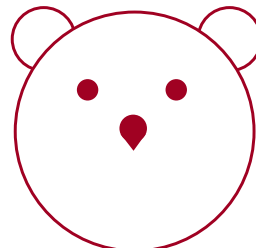
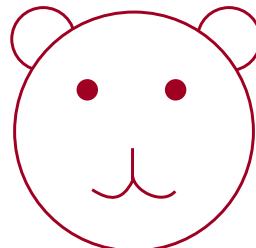
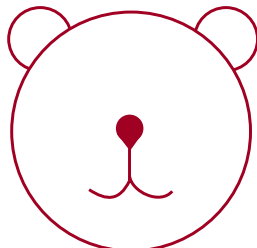
Kört rajzolunk a földre, ez a barlang. A medve a körben áll, nyakába akasztva egy dobot tart.

A gyermekek a medve cammogását utánózva közelednek. A 2. és 3. versszakot ügyes mozgású, jó hangú kislány énekli, aki kiválik a többi közül, egyedül megy a barlang felé, a többiek helyben mozognak. A 4. és 5. versszakot a medve énekli, a kislány vele táncol. A gyermekek körbefogják a medvét; a kislány beáll a többi közé. Az 1. és 6. versszakot mind éneklük, s táncolnak. A medve táncol, dobol.

Beküldte Hegedüs Ilona körösrévi óvónő.

2. Brummbrumm pajtás, szépen kérem, az óvodabálba jöjj el vélem.
3. Ott eljárhatsz minden táncot, orrodra se fűznek, meglásd, láncot.
4. Irgum-burgum, én nem bánom, elmegyek én, édes kis pajtásom.
5. Úgysem vágyom semmi másra, csak a rettyezáti friss csárdásra.
6. Kippen-koppan, dibben-dobban, nosza, ha legény vagy, járjad jobban.

Égésítsd ki a medvefejeket az első mintájára.

FORRÓ ÁGNES
rajzai

Mindenik szúr, de varrni csak az
egyikkel lehet.

Kösd össze a rajzot az árnyékával.

MIRNICS ZSUZSA A GOMB

– NAGYMAMA, VARRD FEL EZT A GOMBOT A KABÁTOMRA! – KÉRTE PANNI.

– JÓL VAN, HOZD IDE A TÚT MEG A CÉRNÁT. GYENGE MÁR A SZEMEM, KISLÁNYOM, FÚZD BE A CÉRNÁT A TÚBE! – SZÓLT NAGYMAMA. – NO HÁT AKKOR MOST FOGD A GOMBOT, TEDD IDE, DUGD ÁT A TÚT AZ ELSŐ LYUKON, ÚGY NI! ÉS MOST BÚJTASD ÁT A MÁSIKON.

PANNI ÉSZRE SEM VETTE, S A GOMB FÖL VOLT VARRVA.

SZABÓ ZELMIRA rajzai

– KÖSZÖNÖM, NAGYMAMA – MONDTA, AMIKOR ELKÉSZÜLT.

– MIT KÖSZÖNSZ, KISLÁNYOM? HISZEN MAGAD VARRTAD FÖL A GOMBOT!

– DE TE TANÍTOTTÁL MEG RÁ, NAGYMAMA.

Vágd ki a bélyeget, és ragaszd a gyűjtőlapra!

MARÉK
VERONIKA

Babszem-hóember

Marci öltözködni kezdett. A szobaajtó résznyire megnyílt. Mónika kukkantott ki.

– Hová mégy?

– Hóembert építünk! – felelte Marci.

A kislány csendesen becsukta az ajtót. Marci benyitott hozzá. Jól sejtette: Mónika a fotel-

ben kuporgott, a szeme csupa könny.

– Mit csináljak? – törte a fejét Marci. – Nem jöhet le, mert meghűlt. De annyira szereti a hóembereket...

Az ablakhoz lépett. Puha, fénylő hó takarta az erkélyt, csak a verébnyomok csillagozták meg itt-ott. Az ablakban egy kaktusz nézett kifelé a meleg szobából. Olyan volt, mint egy zöld emberke. Emberke a cserépben.

– Megvan! – rikkantott Marci. – Hóemberke a cserépben! Ez az! – Kinyitotta az erkélyajtót, gyúrt gyorsan egy kicsi hóembert, s egy földdel teli virágcserepbe állította.

Mónika boldogan ugrált bent a szobában.

– Csinálj neki szemet is meg száját! – kiáltotta az üvegen át.

– Miből? – nézett körül tanácstalanul Marci.

Mónika kiszaladt a konyhába, s három babszemet hozott. Most már nézett a hóember, bekandikált az ablakon, mert Marci odatette a párkányra. Sőt mosolygott is egy keveset.

– Szervusz, Babszem-hóember! Úgy szeretnélek megérinteni! Csak egy pillanatra! Hogy

érezsem, milyen hűvös-hideg vagy! Gyere be!

Mónika kinyitotta az erkélyablakot, és behozta a hóembert. „Visszateszem, mert elolvadt!” – gondolta mindjárt, de felhangzott a televízióból az esti mese zenéje. Átszaladt a másik szobába, végignézte a mesét. Utána futott vissza a hóemberkéhez.

De az nem volt sehol. Csak egy földdel teli virágcserep állt ott, a tálkája tele vízzel... Elolvadt a Babszem-hóember. Volt, nincs.

Mónika kitette a cserepet az ablakba, kiöntötte a tálka vizet a konyhában, s egy szót sem szólt. Csak este, az ágyban kezdett el szipogni, amikor Marci mesélt neki a téren álló hóemberről, amit tizenketten építettek olyan magasra, hogy csak egymás nyakába ülve érik el a kalapját.

– Mit pityeregsz? – kérdezte Marci.

– Az én hóemberkém elolvadt. Én rontottam el. Biztosan szomorú volt. És haragszik rám.

– Ugyan, aludj már! Minden hóember elolvad egyszer.

Marcinak igaza volt. Másnap hirtelen me-

legre fordult az idő, s az óriás-hóember is elolvadt. Több hó nem esett. Felragyogott a nap, kék lett az ég, kitavaszkodott.

Egy reggel Mónika két kézzel rázta fel almából Marcit.

– Gyere, gyere gyorsan! A hóemberkém! Nézd, mit csinált a hóemberkém!

SZABÓ ZELMIRA rajzai

Marci álmosan dörzsölte a szemét. Mónika a virágcserep fölé hajolt.

A fekete földből három vaskos zöld duzzanat tört elő, a hóember két szeme meg a szája.

– Nem haragszik rám! – ragyogott Mónika.

– A babszemek! – csapta össze a kezét Marci. – Kikeltek a babszemek! Most aztán öntözd meg minden este!

Mónika egyszer sem felejtette el az öntözést. A három babhajtás nőtt, nyurgult, futni kezdett. Sötétzöld levelei beintegettek a kaktusznak az ablakon. Bimbói rózsaszín virágokká nyíltak.

Amikor telis-teli lett hosszú, karcsú zöldbabhüvellyel, anyu leszüretelte, s vasárnap ebből főzött tejfölös zöldbabfőzeléket. Nagyon finom volt.

Mónika hétfőn azt mesélte az óvodában:

– Nekem olyan hóemberem volt a télen, hogy tavasszal virágot kaptam tőle, tegnap pedig – meghívott ebédre!

Tarkányi Miklós,
Marosvásárhely

Tágasságot nekünk es,
Ha kicsikék vagyunk es!

Kartondoboz, ezüstpapírral bevont keférespohár (a fülekhez), drót és kifűrt pingponglabda (az antennához), élénk színű fonallal pulcsira varrt rossz CD-k a robotjelmez kélélei.

Kicsi nékem ez a ház,
Majd kirúgom a padlást!

Sárga murok, zöld uborka,
Szökjünk, mint a kecskebéka!

A fekete nylonharisnyán óvatosan kell kivágni a szemnek, szájnak való rést, színtelen körömlakkal lehet rögzíteni a széleket. Fekete trikó és harisnya, rikító színű szoknya vagy nadrág illik hozzá. Az igazi, ha több gyerek és az óvó- vagy tanító néni is négytáncot jár a jelmezbálon.

Kicsi leány bújában
Belebújt a burjánba.

A szatmárnémeti
Kültelki Református
Egyház Óvodájának tavalyi farsangi bálján készült fényképről hóvirág, varázsló, boszorkány, Piroska, Harry Potter jelmez-ötleteket leshetünk el.

Na, akár hiszitek, akár nem – ma majdnem összevesztem azzal az öreg bácsival, akinek a leveleimet diktálom, és aki volt szíves leírni mindazt, ami velem történt. Úgy különben jóban lennénk, de amikor elkezdtem neki diktálni azt az én szokásos leveletem mindnyájatokhoz, hirtelen félbe szakított:

Csete Tímea, Kolozsvár

– Csipike, már ne haragudj, de februári levelet írunk, és februárban van Gyertyaszentelő.

– Igen, igen – feleltem én neki –, de úgy látszik, öreg korodra feledékeny lettél. Hiszen a múlt évben is ezzel kezdtem a februári levelemet. Mármint Gyertyaszentelővel, azzal, hogy miről is híres-nevezetes ez a nap.

– Nem felejtettem el, Csipike – ezt mondja az öreg bácsi –, de a szegény apróságok, akik először olvassák a lapunkat, azok honnan tudnák? Ki mondja meg nekik, hogy ezen a napon, február másodikán Mackó Bácsi (és Néné) kidugja az orrát a barlangjából, ahol téli álmát alussza: ha az ereszt megcseppen, akkor békességben

Divin Péter, Nagyvárad

visszabújik, és még szundít egy sort. Ha azonban hideg van, akkor biza kinn marad Ökelme. Ilyenkor nehogy valami álmatag nyuszi vagy őzike eléje kerüljön, mert biza felfalja, amennyi az esze. A medve ugyanis mindenevő: nyáron-ősszel szereti a gyümölcsfélét, de a húsételt se veti meg. Pontosan olyan, mint az emberek, akik a gyümölcsöt is, a spenótot is megesszik, de a pörköltnek is csetintenek a nyelvükkel.

Dósa Sarolta, Marosvásárhely

No, beadtam a derekamat – legyen neki igaza, ne vitakozzunk – lám, elmondtam nektek, miről nevezetes február másodika, Gyertyaszentelő ünnepe mifelénk az Erdőben. Nem vitatkozom az Öreggel, immár ki tudja meddig diktálhatom neki a leveleimet. Eltelt az idő, itt is, ott is fáj neki, sántikál is. Egy

kicsit irigylem, de sajnálom is az emberféléket, hiszen szép, hogy valaki megszületik, gyerek, fiatal, felnőtt, majd öreg lesz. Ez nálunk, mesebeli törpéknél ugyebár másképp történik – amint ezt már mondtam.

Február hónap – ezt jobb, ha tőlem tudjátok meg – a legrövidebb, mindössze 28 napos, de minden negyedik (szökő) évben 29. Igyekezetek, örvendjete a télnek, amíg tart. Hogy sokáig-e vagy nem, attól függ, megcseppen-e az

eresz másodikán vagy nem. Ha megcseppen, akkor várnotok kell még a tavaszra, de ha hideg lesz, akkor nemso-kára felenged az idő, és jön az olvadás. Aztán jön március. Hozza a hóvirágot, a kék májvirágot, a kakasmandikót. És ennek is nagyon örvendek, mert szép ugyan a tél, de a tavasz talán még szebb. Mert tavasszal még a szegény gyermekek se fáznak. Cseppet se.

Melyhez hasonló jókat,

CSIIPIKE

Imre Noémi, Kolozsvár

Címlap:

Benedek Karola,

Hosszúmező

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXVII. évfolyam, 292. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE főszerkesztő, MÜLLER KATI képszerkesztő. Arculatterv: KÖNCZEY ELEMÉR. A szerkesztőség postacíme: 401050 Cluj, Str. L. Rebreanu Nr. 58, ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 0264/418001. E-mail: napsugar@clicknet.ro Megrendelhető a szerkesztőség címén. **A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont RO14RNCB2200000005690001 B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622** Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában. ISSN 1221-776x. **Ára 1,2 lej**

KEDVES CSIPIKE!

Édesapámmal készítettünk egy madár-
etetőt. Kiakasztottuk egy faágra. Az én
feladatam volt, hogy naponta rakjak mor-
zsát, diót, magvakat bele. Az ablakból fi-
gyeltük a hozzánk látogató éhes cinké-
ket. A szobámban egy akvárium is van.
Nagyon szeretem az állatokat, egy ku-
tyánk is van meg két cicánk. A te köny-
veidet is szeretem, mert sok állat szere-
pel bennük. **Váradi Bence, Nagykaroly**

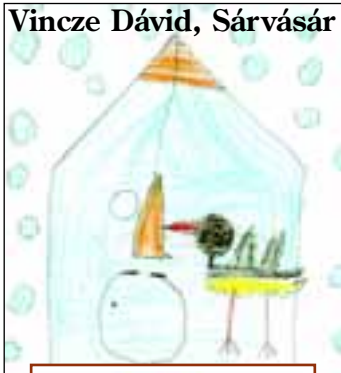

**Medve Dalma
Beáta, Marosvécs**

Farsangi mulatsá-
got tartottunk. Én Mi-
ni egér voltam. Az ál-
arcos bál után ügyes-
ségi versenyen vet-
tünk részt. Volt, aki
teát ivott villával, volt,
aki kiválogatta a ba-
bot a rizs közül, én diót hordtam kanállal
egy vederbe. A verseny végén mindenki
farsangi fánkot kapott.

Tatai Csilla, Margitta

Vincze Dávid, Sárvásár

**Barabás
Annamária,
Maros-
vásárhely**

**Pál Hajnalka,
Marosfelfalu**

A II. osztály farsangi bálozik!
Varázsló, bohóc, nyuszi, sza-
kács, kéményseprő, ez a jó
multság! Gyertek, gyertek,
itt a jó farsangi fánk!

Almási Zsuzsa, Margitta

Mesetündér
Az én nevem,
Varázspálca
A kezemben,
Meseország
Az én hazám,
Sok jó barátom
Van ott ám!
Ha velük nem
Mulatok,
Akkor én itt
Farsangolok.
Öltözzetek
Mókás maszkba,
Úgy gyertek el
A bálba.

**Gálfi Ágota,
Marosvásárhely**

Elérkezett a farsang napja. Mindenki megtanulta a versét. Én kéményseprő voltam, az arcom igazi korommal volt bekenve. A szereplés jól sikerült. A tanító néni farsangi fánkkal és meleg teával kínált meg minket.

Nagy Boróka, Margitta

A farsang egy ősi örömnép. A tél búcsúztatására találták ki.

A farsangot álarcosbál keretén belül tartjuk. A tanító néni az álarcunkhoz illő versikét ír nekünk. A maszkok nagyon jól szoktak sikerülni, a szülők és a gyerekek nagyon jól szórakoznak. A farsang a kedvenc ünnepeim közé tartozik. Már nagyon várom a jövő évit, tudom is, hogy minek öltözöm, de még nem árulom el.

Scurtu Evelyn Vivien, Margitta

Én Mátyás királynak öltöztem, nagy sikert arattam. Jól szórakoztunk. Volt bábuégetés, zene, tánc és sok-sok pánkó.

Gyuri bácsi egy könyvjutalmat hozott a Napsugártól. Még nem tudtam elolvasni, mert megérkezett a friss Szivárvány és Napsugár, és először azokat olvastam ki.

Tyiák Csongor, Kovászna

Farkas Norbert, Gyergyócsomafalva

Mihăițeanu Zsolt, Kovászna

Hajdó Zsombor, Kovászna

Antal Katalin, Marosvécs

Nincs két egyforma:
minden kacsa, virág vagy
vagon elárul valamit ké-
szítőjéről.

A székelyhídi óvodások vidám
és színes környezete mindig
alakulóban van, hiszen hű
tükre mozgalmas életüknek.
Bokor Piroska óvó néni segít,
a kicsik boldogan alkotnak.

A szilfa termése
szakasztott olyan,
mint a halpikkely.

De szép is volt! Néze-
getjük, mesélünk róla.

